

Tábor 13.10.2013

bratr farář Ondřej Kováč

KÁZÁNÍ

čtení: Gn 1,11-27

hlavní čtení: Mk 2,23-28

Na podzim v našich sborech slavíváme díkůvzdání za úrodu. Je to dobrý zvyk, který nám připomíná, že máme-li co jíst, není to samozřejmé. Vděčnost za to patří Bohu. Avšak ono těch pro život potřebných nesamozřejmostí, které však bývají jako samozřejmosti přijímány, je více. Máme kde bydlet, máme se čím odívat, máme zdroje energie. Máme kolem sebe lidi, kteří nás mají rádi, můžeme vnímat krásu přírody i krásu věcí lidmi vytvořených.

Na začátku Bible čteme o stvoření světa, o stvoření kosmu. Jde o líčení ukazující jednotu celého díla stvoření, zdůrazněnou sedmým dnem, dnem Hospodinova odpočinutí. Tam čteme, že člověk má uvnitř stvoření svou úlohu, k níž jej Stvořitel obdařil rozumem a schopností poznávat. Poznávací schopnost člověka však zůstává omezená, protože člověk zhřešil a stále se nejrůznějších vin dopouští jako jednotlivec i jako celá lidská společnost. Člověk má svět poznávat, aby mohl plnit své poslání, aby o stvoření pečoval a aby si mohl opatrovat, co k životu potřebuje. Přitom však nemá kazit a ničit stvoření.

V průběhu historie lidské poznání rostlo a roste. V Evropě žili dva moudří muži, jejichž ideje předznamenaly další vývoj poznávání. René Descartes vnesl do poznávání analytický přístup, znamenající jít co nejhluběji k podrobnostem. Přístup velice přínosný a užitečný, avšak jako metoda a nikoli jako cíl. Vnímat Boží stvoření jako celek, vidět v něm souvislosti, to bylo vlastní Janu Amosi Komenskému. Jeho si vážíme a k jeho odkazu se hlásíme.

Náš evangelijní příběh kromě toho vypráví o Boží láskyplné péči a také o svobodě, k níž nás Pán Bůh v Kristu povolává. Jen v této Bohem darované svobodě se člověk může stát tím, kým podle Boží vůle být má: tedy bytostí žijící v lásce k Bohu i k lidem. Neobejdeme se v ní bez Boží pomoci, bez svědectví Bible. Skupina lidí, žvýkajících dychtivě zrní, může probudit otázku: co to ti lidé dělají? Ještě se můžeme zeptat jinak: Proč to dělají? případně se je možné zeptat: Nemohli bychom jim nějak pomoci? Na potřebné, kteří evidentně trpí nějakou nouzí, se lze dívat různými způsoby. Právě v naší současnosti se vyhraňují různé názory a pohledy na lidi bez domova a bez prostředků. Jeden se ptá: Co můžeme udělat, abychom těm lidem s jejich problémy pomohli? Jiný ovšem jako by spíše říkal: Co můžeme udělat, aby pro nás tihle lidé přestali být problémem? Ježíš se jich zastal. Na námitky odpůrců odpověděl odvolávaje se k Bibli. Připomněl jeden z příběhů krále Davida, z doby, kdy David jako pomazaný Hospodinův musel utíkat před dosud úřadujícím králem Saulem. Na tomto útěku, když nebylo nic jiného k jídlu, si David vyžádal posvátné chleby, které patřili Hospodinu, protože leželi před oltářem. Mohli z nich jíst pouze kněží. David se o ně rozdělil se svou družinou. David pro svoji potřebu, aby zahnal hlad, skutečně použil svaté chleby, na které neměl vůbec žádný nárok. Chleby, které byly kladeny na stůl před Boha Hospodina, které patřily Bohu Hospodinu. A Bůh proti tomuhle Davidovu činu nezaprotestoval. Jako by se s Davidem a jeho blízkými v té těžké chvíli prostě rozdělil.

V situaci nouze upřednostnil jednoznačně potřebu hladových před zákonným předpisem.

Bůh bere naše potřeby velmi vážně. A to i takovou zdánlivě obyčejnou potřebu, jako je jídlo. Není to pro něho něčím nižším a podružným oproti duchovním věcem, něčím, co může klidně počkat. Náš Bůh chce s námi sdílet všechna svá dobrodiní – a jedna z nich je ovšem i den odpočinku, možnost odložit práci a strávit nějaký čas v obecnství s Bohem, ve společenství sboru. Ježíš vykládá původní, pravý smysl Božích přikázání. Má k tomu potřebné pověření i autoritu. Je zmocněn samotným Bohem. Všechno, co Hospodin chce a co nařizuje, má sloužit dobru člověka – a tak také Boží chvále a slávě. Všemohoucímu Bohu záleží na tom, jak se žije na světě. Jak se to promítne do pozemské reality? Nevíme to podrobně, neumíme si to představit. Věřit Kristu, to ale neznamená složit ruce v klín, znamená to činit dobro a angažovat se pro ně. Znamená to Krista následovat, přijmout Jeho nepomíjitelné hodnoty za své, opustit kritérium materiálního pohodlí a osobního zisku a nahradit je kritériem přínosu pro celé stvoření, pro lidi i přírodu, pro Boží království. Jde o to Kristu věřit. Ježíš Kristus je počátek všeho, pravá cesta i cíl vši naší práce. Amen.